

VIII

Единъ истинный Пріятель.

Въ сжщата мнута Антоній старійатъ ловчій на Графъатъ раздыраше лѣсътъ, преди изгрѣваніето на слънцето, като гонѣше единъ рогачъ. Любяше много Іакова съ когото съслужува при младѣтъ си господары, като ги послѣдваше въ пжтишествіета имъ.

» Богъ да тя благослови Іакове, каза като ся приближи при старецъатъ Тебѣ ли гледамъ ? Чинимися че познахъ гласъатъ ти и не съмъ излъганъ. О Боже мой ! изпѣдихаливи ? много е прискрѣбно да тя гледамъ принужденъ да уставишь отечеството си на възраст толкова приминала. »

» Вездѣ на кадѣто ся простира синійатъ сводъ небесенъ, отговори Іаковъ, землята е подчинена на владичество Божіе, и на което мѣсто да ся намирами, любовта му бодрствува надъ насъ. Отецството ни е небето. »

Праведный Боже, повторъ ловчійатъ, убладанъ отъ състрадателность, ви отпѣдиха безъ да можете да вземите нжжнѣтъ си и безъ нжжнѣтъ облека за едно такова пжтишествіе. »